

Πάνος Θεοδωρίδης

Ποιήματα

ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Κάποιος τόν ειπε «άδερφέρα» στό σταθμό
 κι ήρθε άνήσυχος νά μού ζητήσει
 πληροφορίες καί ύλικό γιά τά σουσούμια του
 στό δρόμο «Ήμουν καί θά 'μαι όμοφυλόφιλος»
 μού ειπε «άλλά θαρρούσα πώς τό έκρυβα καλά.
 Τών άγοραίων ή καταφρόνια μέ κλονίζει
 κι από τήν άγνοια πιό πολύ. Άσε πού χρόνια
 στερήθηκα τών ερώτων τήν πορφύρα
 γι' αυτό τό λόγο άκριβώς». Παραμυθίες τυπικές
 δέν ίσχυαν έδώ, γι' αυτό τόν έπεισα
 νά παίξει γιά λίγο στήν τουαλέτα
 μέ τής γυναίκας μου τά καλλοντικά·
 όμοιος παιδί άπορφανισμένο στεκόταν.
 Καί στό γραφείο μου γύρισα· μέ πόρτα κλειστή
 έδωσα μιά καλή κεφαλιά στό νότιο τοίχο
 κι είπα, δοκιμάζοντας τό αίμα μέ τή γλώσσα:
 «Νά 'μαι λοιπόν, ένας άρσενικός όδηγημένος
 από νευρώσεις κι άγωγή νά πράττω τό νορμάλ
 μιά καλημέρα sé γυναίκα δέν μπορώ νά πώ
 χωρίς νά τή σκεφτώ γυμνή κι από μικρός
 έχω φορμάρει βλέμματα στόν καθρέφτη κινήσεις
 μέ νόημα καί μ' ένα φόβο εύνουχισμού
 σκορπάω τίς μέρες μου τάχα δημιουργώντας
 μέσ στήν άπάτη στή φιλοδοξία καί στους τύπους.
 Πού θά 'ναι ό τάφος μου; sé ποιά άγκαλιά
 θα διακονέψω άνάπαυση; ποιός φίλος θά δεχτεί
 τήν έκκληση «βοήθα με, τόν φυσιολογικό!»
 Κι αν μένει δρόμος, είναι μέ τήν τρέλα
 καί τήν ποίηση καί τήν άκρατη συμπεριφορά

ΩΔΗ ΣΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Σκάστε πουλιά, ή αγάπη μου κοιμάται
 σ' ένα στρώμα βαρύ από ύγρασία
 τό παράθυρο δέν κλείνει, ή πόρτα μάγκωσε
 καί σύ δέ μέ θυμάσαι πιά

Θά 'ρθει καιρός sé κάποια ταβέρνα
 πού θά μεθύσουμε πάλι μαζί
 θά νιώσω τότε στενό τό καβάλο
 καί τό θάνατο νά σ' άγγίζει

γλυκά. Μά εσύ δέ μέ θυμάσαι πιά
 ὀργιάζοντας κάπου στό προσκέφαλο
 ἐνώ ἀγωνίζομαι νά κοιμηθῶ
 μέσα στό στόμα μιᾶς ἄλλης κυρᾶς

Ἔι, θά 'ναι ὁμορφα τέτοιες μέρες
 στή δυτική Χαλκιδική· σκάστε πουλιά,
 ἤ, πῶς τή λένε, ροχαλίζει ἀπάνθρωπα
 καί νά δακρῶσω δέν μπορῶ.

ΠΟΙΗΜΑ

Παράξενο· τό βυζάντιο πεθαίνει μέσα μου
 γέριχη πληγή σέ λατομεῖο· ἀλλά μυαλό
 δέ βάζω καί σέ μάτια γυναικῶν ἀναζητῶ
 ἄλλες περιόδους καλές γιά κρύψιμο. Ἄ-
 γκαλιάζοντας φερ' εἰπεῖν τήν ἀμερικάνια
 στομώνεται ἡ θλίψη τῆς πατρίδας
 καί τό κρασί κυλάει σέ δανεικό γυαλί
 ἐνώ ἡ ἐγγλέζα ξεκαρδίζεται στό στήθος
 μου. Ξεχνῶ μέ τίς γυναῖκες τά μεράκια
 ἀλλά τό μεσημέρι πού εἶμαι μόνος καί
 φοβᾶμαι

Ξαναγυρνῶ στά ποιήματα πού
 γιά τήν ὥρα γράφονται στά ἑλληνικά
 καί βλέπω πάλι φάτσες ἀρχηγῶν κομμάτων
 οἰκειότατες, ἀναθυμᾶμαι τό στρατό, τά
 μεταλλεῖα, ἕνα γραφεῖο τεχνικό, τόν Αὔδη
 ταξίδια, συγκεντρώσεις, κασέτες, λεφτά
 πού δέν εἶχα, λεφτά πού ξόδεψα, τήν Ἄλέκα
 κι ἀργά γυρνῶ στή βιβλιοθήκη καί παίρνω
 τό «πεθαίνω σά χώρα» τοῦ Δημητριάδη γιατί
 πεθαίνω καί δέν ξέρω σάν τί· ἀλλά
 ἡ ὥρα περνάει τό ποίημα δέ βρίσκει
 τό στόχο του, δέν ἔχει ἀντικείμενο
 τί σκατά ἔχει δέν ξέρω καί ἡ πόρτα
 χτυπάει ξανά· ἀνοίξανε τά μπάρ
 καί τά κορίτσια διψᾶνε

Πάνος Θεοδωρίδης